

Księga Kapłańska

Rozdział 7

1. Oto prawo odnoszące się do ofiary zadośćuczynienia: jest ona rzeczą bardzo świętą. 2. Na tym samym miejscu, na którym będą zabijać ofiarę całopalną, będą także zabijać ofiarę zadośćuczynienia. Krew jej wyleją dokoła ołtarza, 3. ale cały jej tłuszcz będzie złożony w ofierze: ogon, tłuszcz, który okrywa wnętrzności, 4. obie nerki i tłuszcz, który jest na nich, który sięga aż do lędźwi, a także płat tłuszczu na wątrobie - przy nerkach będzie oddzielony. 5. Kapłan zamieni to wszystko w dym na ołtarzu jako ofiarę spalaną dla Pana. To jest ofiara zadośćuczynienia. 6. Każdy mężczyzna spośród kapłanów będzie z niej spożywał. Będzie spożywana w miejscu poświęconym, to jest rzecz bardzo święta. 7. Ofiary prześlągalne i ofiary zadośćuczynienia podlegają temu samemu prawu: będą one należały do tego kapłana, który dokonuje obrzędu prześlągalania. 8. Jeżeli zaś kapłan składa za kogoś ofiarę całopalną, to otrzyma skórę zwierzęcia, które złożył w ofierze. 9. Także i każda ofiara pokarmowa upieczona w piecu albo przyrządzona w kociołku lub na patelni będzie należeć do tego kapłana, który ją złożył. 10. Ale każda ofiara pokarmowa rozrobiona oliwą albo sucha będzie należeć do wszystkich synów Aarona po równej części. 11. Oto prawo odnoszące się do ofiary biesiadnej, która będzie składana Panu: 12. Jeżeli ktoś składa ją jako ofiarę dziękczynną, to dołączy do tej ofiary dziękczynnej także i placki praśne rozczynione oliwą, praśne podpłomyki zaprawione oliwą, placki z najczystszej mąki zmieszanej i rozrobionej oliwą. 13. Obok placków z ciasta kwaszonego będzie złożony jego dar wraz z ofiarą dziękczynną biesiadną. 14. Z każdego rodzaju darów ofiarnych będzie odłączony jeden jako dar szczególny dla Pana. Otrzyma go kapłan, który kropi krwią ofiary biesiadnej. 15. Mięso dziękczynnych ofiar biesiadnych musi być spożyte tego samego dnia - nie wolno zostawiać z niego nic aż do rana. 16. Jeżeli jednak ma to być ofiara wynikająca ze ślubu albo ofiara dobrowolna, to [mięso żertwy] powinno się jeść tego samego dnia, ale resztę z niego można zjeść następnego dnia. 17. Jeżeli jednak część z tego mięsa pozostanie jeszcze na trzeci dzień, to będzie spalona w ogniu. 18. Jeżeli ktoś zje coś z mięsa ofiary biesiadnej na trzeci dzień, to ta ofiara nie będzie przyjęta, nie będzie ona policzona temu, który ją złożył, bo jest to rzecz nieczysta, a ten, kto ją spożyje, zaciągnie winę. 19. Także i mięso, które się zetknęło z czymś nieczystym, nie może być spożywane. Powinno być spalone w ogniu. Poza tym każdy, kto jest czysty, może jeść mięso. 20. Jeżeli jednak ktoś, będąc w stanie nieczystości, spożyje mięso z ofiary biesiadnej, która jest dla Pana, będzie wykluczony spośród swego ludu. 21. Jeżeli ktoś dotknie jakiejś nieczystości ludzkiej albo nieczystego zwierzęcia, albo jakiegoś nieczystego robactwa, i spożyje coś z mięsa ofiary biesiadnej należącej do Pana, będzie wykluczony spośród swego ludu. 22. Dalej mówił Pan do Mojżesza: 23. Powiedz Izraelitom: Nie wolno wam jeść tłuszczu cielców, owiec i kóz! 24. Wolno się posługiwać dla różnych celów tłuszczem zwierząt padłych lub rozszarpanych, ale nie wolno go jeść. 25. Każdy, kto je tłuszcz zwierząt składanych na ofiarę spalaną dla Pana, będzie wykluczony spośród

swego ludu. **26.** Gdziekolwiek będziecie mieszkać, nie wolno wam spożywać żadnej krwi: ani krwi ptaków, ani krwi bydła. **27.** Ktokolwiek spożywa jakąkolwiek krew, będzie wykluczony spośród swego ludu. **28.** Dalej mówił Pan do Mojżesza: **29.** Powiedz Izraelitom: Kto chce złożyć Panu ofiarę biesiadną, przyniesie dar swój Panu, [część] ze swej ofiary biesiadnej. **30.** Własnoręcznie przyniesie ofiary spalone dla Pana: przyniesie tłuszcz z mostka i mostek, aby wykonać nim gest kołysania przed Panem. **31.** Potem kapłan tłuszcz zamieni w dym na ołtarzu, a mostek będzie dla Aarona i jego synów. **32.** Także i prawą łopatkę oddacie kapłanowi jako część kapłańską z ofiar biesiadnych. **33.** Ten spośród synów Aarona, który składa w ofierze krew i tłuszcz ofiar biesiadnych, otrzyma - jako swoją część - prawą łopatkę. **34.** Bo mostek kołysania i łopatkę podniesienia biorę od Izraelitów z ich ofiar biesiadnych i daję je Aaronowi, kapłanowi, i jego synom jako należność wieczystą od Izraelitów. **35.** To jest część z ofiar spalanych dla Pana, która należy się Aaronowi i jego synom od dnia, w którym on przedstawił ich jako kapłanów dla Pana. **36.** W dniu, w którym Pan ich namaścił, rozkazał Izraelitom to im dawać. To jest ustawa wieczysta dla ich pokoleń. **37.** To jest prawo dotyczące ofiary całopalnej, ofiary pokarmowej, ofiary przebłagalnej, ofiary zadośćuczynienia, ofiary wprowadzenia w czynności kapłańskie i ofiary biesiadnej. **38.** To nakazał Pan Mojżeszowi na górze Synaj w dniu, w którym polecił Izraelitom, by składali dary Panu na Pustyni Synajskiej.

Biblia Tysiąclecia, wydanie V.
Prawo autorskie © 1999, Pallottinum. Wszelkie prawa zastrzeżone.
Copyright © 1999 by Pallottinum. All rights reserved.